

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

11 tháng 01 năm 2009

Số 27

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,

Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Vạn linh là gì ?
- 2) Muốn biết được những điều Bé Tám nói thì phải làm sao ?
- 3) Đòi là gì ?
- 4) Dưa đòi là gì ?
- 5) Tranh chấp là gì ?
- 6) Thị phi là gì ?
- 7) Đạo là gì ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 02 tháng 08 năm 1991 1) Hỏi : <i>Vạn linh là gì ?</i> Đáp : Vạn linh là sức chấn động thanh nhẹ của vũ trụ quang, cho nên loài người mỗi người đều có một khả năng khác nhau, nhưng ý thức chung là một. Cho nên ở đời này có tịnh thì phải có động thì mới quân bình được, đó cũng là luật tự nhiên.	2) Hỏi : <i>Muốn biết được những điều Bé Tám nói thì phải làm sao ?</i> Đáp : Thừa, phải thiền nhiều thì nó sẽ giải mở nghiệp tâm, tự nó trở về với tự nhiên và cảm thức siêu nhiên, chứ không phải học chữ mà hiểu điều này, không nên lạc vào văn chương mà tự hủy một cuộc đời tu học.
Ngày 05 tháng 08 năm 1991 3) Hỏi : <i>Đời là gì ?</i> Đáp : Đời là cuộc sống đua đòi trước mắt.	4) Hỏi : <i>Đua đòi là gì ?</i> Đáp : Đua đòi là muốn hơn người khác, muốn có địa vị. Muốn tất cả về mình nhưng không hiểu mình là ai? Tại sao có sự hiện diện trên mặt đất, quên vị trí của chính mình, biến thể của nó là tranh chấp.
5) Hỏi : <i>Tranh chấp là gì ?</i> Đáp : Tranh là giành cho được từ hành động cho đến lời nói. Chấp là chê với khen, muốn bảo vệ và không bao giờ bảo vệ được, cho nên người thanh tịnh nhìn mặt và nghe qua lời nói của người thì có thể biết rõ vị trí tâm của người đối diện đang đứng ở đâu. Người thanh tịnh thường nói người đời hay thị phi.	6) Hỏi : <i>Thị phi là gì ?</i> Đáp : Thừa thị phi là tự mình phóng ra những lời không đúng sự thật cộng với ác ý mà không hay. Cho nên ở đời này Bé thường khuyên mọi người nên tự hiểu mình hơn là lo chuyện của người khác, rất nguy hiểm và rất dễ bị lạc đường đi như khủng điên mà không hay.
7) Hỏi : <i>Đạo là gì ?</i> Đáp : Thừa, Đạo là tự nhiên và hồn nhiên. Đó là ánh sáng từ bi lóe ra từ trong chơn tâm của vạn linh, ở đời này có 8 vạn 4 ngàn pháp môn nhưng quy về từ quang chỉ là một mà thôi; nằm trong định luật vay và trả, đến và đi, hiểu được điều này thì có thể tạm sống theo luật tự nhiên và hồn nhiên, thân tâm lúc nào cũng được vui hòa và mạnh khỏe.	

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Mẫu Ai kỳ 208

Mẹ thương giáo huấn liên liên
Cho con gặp phải mối giềng sữa tâm
Con buồn mẹ cũng khóc thầm
Con vui mẹ tiếp diễn thâm diệu hòa

Mẹ thương giáo huấn liên liên, cái tình thương của thanh điền không khác gì Thiên Mẫu đã giúp đỡ các bạn liên liên, nếu các bạn tu hướng thượng để hoá giải.

Cho con gặp phải mối giềng sữa tâm, à bữa nay chúng ta tu tới đó, mai chúng ta gặp một cái nghịch cảnh là cái mối giềng sữa tâm, hỏi chờ cái tâm chúng ta còn động không, còn chấp thiên hạ. Không, thì chúng ta được tiến lên cao một chút, mà chúng ta còn chấp là chúng ta dừng ngay chỗ đó, tự cột mình ở gốc cây đó. Cho nên luôn luôn có thưởng là có phạt, có học là phải có thi, có tu là phải gặp thử, cái sự thử thách đó mà chúng ta qua không được, là chúng ta bị.

Con buồn mẹ cũng khóc thầm, bởi vì cái điền thanh điền mọi người sẵn có, hoà đồng với chư Phật chư Tiên, nhưng mà ngày nay vắng, thì cái chuyện viện trợ thanh điền không còn nữa và đối với mẹ ở thế gian cũng vậy, rõ ràng có những sự chứng minh cho các bạn thấy, con của các bạn buồn thì các bạn thế nào? Cũng buồn, con tìm nó khóc thầm, mà con của bạn vui thì tự nhiên nó cười mở, mẹ lại vui, mẹ ân cần nhắc nhở điều này điều nọ, mà con buồn thì mẹ cũng phải khóc thầm.

Con vui mẹ tiếp diễn thâm diệu hoà, đó rõ ràng có sự chứng minh ở thế gian. Ai sanh ra con người? Trời Đất, Thiên Địa hợp nhất mới hoá sanh ra nhân loại, thì cái phần Cha Mẹ cao siêu ở bên trên nó cũng vậy. Nếu chúng ta không tiến gần, làm sao chúng ta ăn được cái thanh khí điền ở bên trên, ta hưởng, tận hưởng cái đường lối vô cực vô biên mà người đời thường nhắc nhở năm này tới tháng kia. Và bây giờ chúng ta có cơ hội chúng ta nên tiến, mà tiến chúng ta đã mở được rồi, chúng ta tìm được những cái giềng mối bí mật là trung tâm bộ đầu của chúng ta, đó là cái mật pháp để tiến hoà lên trên, để hưởng cái phần thanh khí điền, trở về căn cội quê xưa chốn cũ hồi xưa của chúng ta mà không chịu đi, còn cứ lôi cuốn ở thế gian làm gì. Luồng điền từ bi của Thiên Mẫu luôn luôn điều hoà và dịu dặt tâm con, khi con gặp phải nghịch cảnh.

Thế gian nghịch cảnh là gì
Nếu ta hướng hạ nó thì xảy ra
Tu thời tiến giới tự hoà
Thứ tha là chánh giận là tà tâm

Thế gian nghịch cảnh là gì, nếu ta hướng hạ, nếu ta thấy cái nghịch cảnh ta cho đó là cái nghịch cảnh, mà chúng ta phải tìm cách để ăn thua với cái nghịch cảnh đó, là chúng ta hướng hạ rồi, chúng ta muốn đè đối phương rồi, thì nó xảy ra. Nó cột đầu chúng ta, cột tâm chúng ta, nó làm nặng đầu nặng ngực, cũng như con trâu bị xoắn mũi cột gốc cây.

Tu thời tiến giải tự hoà, còn chúng ta tu chúng ta không nghĩ vấn đề đó, cái cảnh nào cũng như ta, ta là cảnh, cảnh là ta không sao hết, đường nào cũng vậy. Người ta có thể đem cái tâm tối tới chúng ta, và chúng ta cũng có thể đem tâm tối tới người khác, là chúng ta kể nó là ta, ta là nó. Và bây giờ ta đây tại sao khác hơn nó, là ta nhờ cái Pháp Vô Vi này chúng ta tu chúng ta hoá giải nó ra chấp nhận nó đi, nó đến mình cười, rồi tối mình dùng soi hèn, pháp luân giải nó đi, chờ mình đừng có chấp. Mình chấp nó là mình đi xuống, mình lấy cái thể mình muốn ép đối phương, là mình bị đầy, bị đoạ, mình tự hạ tầng công tác càng ngày càng nặng. Cho nên người tu phải tiến hoà phải giải đi lên. Rồi bây giờ người ta nói oan mình như vậy, thôi bây giờ mình cãi không được, thôi rồi được cái oan đó vô đây, rồi tôi giải cái oan này từ cái tối nó đi tới cái sáng, từ cái vọng động đi tới cái thanh tịnh. Tôi có cái Pháp, tôi soi hèn, pháp luân giải vui, tôi nhin một thế gian để rồi họ sẽ hiểu.

Thứ tha là chánh giận là tà tâm, mình phải tha thứ mới là đi tới chánh pháp được, bởi vì tại sao tha thứ đi tới

chánh Pháp, tha thứ là bạn không có ôm một việc đó, mà bạn hoà đồng với tất cả thì nó nói rộng hơn. Còn bạn không tha thứ, bạn giận bạn chỉ nhớ một cái việc đó thôi, thì cái phạm vi của bạn hẹp rồi, không có tiến được thì nó phải tà tâm không. Con ma con quỷ là chỉ sợ mất, chiếm bản thể người ta rồi sợ mất, cứ giữ ở đó rồi nói láo, nói xược đủ thứ hết. Còn đấng này chúng ta không có, chúng ta hoà đồng với tất cả là không, diệt cái tà tâm hướng thượng để giải quyết mọi việc, thì mỗi mỗi cũng sẽ đạt thông, hòa hợp với định luật của Trời Đất, vui cười để đón nhận tình thương và phát triển lương tri, lương năng sẵn có.

Tiến lên hoà giải miễn dò
Con dò tại thể quanh co tiến dò
Bình tâm buông bỏ so đo

Thương mình thương họ cũng do nơi mình

Tiến lên hoà giải tiến dò, chúng ta tiến lên, chúng ta hoà giải thì miễn dò khỏi lo, và nếu mà chúng ta còn ôm cái thể xác so đo thể gian này thì quanh co, sợ đầu này, sợ đầu kia, sợ đầu nọ, đổ kị việc này, đổ kị việc kia, đổ kị việc nọ, rồi ghen ghét đủ chuyện hết.

Bình tâm buông bỏ so đo, lúc chúng ta bình tâm được rồi, tu tới cái thanh điển nó hoà đồng hợp nhất ở bên trên bộ đầu, buông bỏ cái sự so đo, không có so đo, ai làm gì cũng phải hết, nhưng mà chính chúng ta không phải, lo sửa mình.

Thương mình thương họ cũng do nơi mình, mình thương chúng ta, sửa chúng ta, mới biết thương người ta được, còn nếu không có sửa mình làm sao thương thiên hạ được, do nơi mình tự giải quyết cởi mở tu hành mới được. Nếu chúng ta không giải quyết cởi mở tu hành không bao giờ được, khi ta chấp nhận chung sống tại quả địa cầu này, thì ta nên tha thứ lẫn nhau, để tìm hiểu sự sai lầm của ta và của người khác, cố gắng gần lại với nhau để tìm hiểu những gì cởi mở đã sẵn có từ bên trên đang chiếu hóa, và hoà đồng với chúng ta. Chứ còn nếu mà chúng ta cứ theo cái sự cố chấp, đi ngang đi dọc ở thể gian, dùng cái thể mạnh của chúng ta mà để chèn ép người khác, nhưng mà chung quy là chèn ép lấy ta mà ta không hay, làm cho chúng ta khổ tâm mà ta không biết, làm cho chúng ta vọng động mà bất minh, cái đó là cái đại đột. Cho nên chúng ta tu Vô Vi là không, Vi là nhỏ, không không đi nữa nó cũng tiêu luôn, thì không có cái đại sự ở trong nội tâm của chúng ta, không có cái chiến tranh trong đầu óc của chúng ta, luôn luôn là cởi mở hoà đồng với trời đất. Trời Đất không có bao giờ sụp đổ, nhưng mà con người đã làm gây ra cái cảnh sụp đổ thôi, chớ trời đất không có sụp đổ.

Cho nên mỗi cái gia cang từ cái nhỏ các bạn phân tách ra cái lớn, rất rõ ràng, đổ kị lẫn nhau không có tha thứ lẫn nhau, gây cái sự khổ cực giữa hai vợ chồng. Ban đầu nói thương yêu lắm, rồi rốt cuộc rồi gây hấn đi tới đổ vỡ, rồi muốn giết lẫn nhau cũng có nữa. Cái đó là cái khôn ngoan hay là cái đại đột. Cái đó là tối tăm, mà rốt cuộc rồi cũng phải trở về cái thanh cảnh của Trời Đất. Tại sao chúng ta phải thực thi những cái phiền não sái quấy đó để làm gì, càng ngày càng phiền càng buồn, thì bệnh hoạn càng nhiều, sự cơ cực ở tương lai, tới cái tuổi tác niên độ, cao niên, cao độ rồi, mới biết mình sai lầm do tuổi trẻ, nuôi dưỡng cái tự ái, động loạn, ganh ghét, rồi sau này tới cái tuổi già, thì bệnh hoạn triền miên mà không hay. Cho nên các bạn được ngộ cái Pháp này, tiến đồng với cái Vô Vi, thì tôi thấy các bạn nên nắm đó mà làm chia khoá, nắm đó để mà trị bệnh tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ô, dục. Chỉ có cái điển mới giải được, chớ không có lấy cái phương pháp nào giải hết, lấy cái sự thành công của người khác cũng không giải cho mình được.

Bây giờ ông Phật, ông tu, ông thành công đắc đạo ngồi sát bên ta, mà ta không chịu sửa, thì chúng ta không bao giờ tiến được. Cho nên phải tự sửa lấy ta mới tiến được, không sửa lấy ta không bao giờ tiến được, đòi hỏi sự thực hành, chớ không có nên ý lại, không nên lấy đạo tạo đời, che danh, mượn danh người này, mượn danh người nọ làm tầm bậy, tầm bạ, cái đó không được. Chớ đấng này chúng tôi không có tổ chức một cái gì hết. Chúng tôi đi trong cái tình thương cộng đồng tự sửa lấy chúng tôi, rồi chúng tôi có những bạn hiền, thì học đó để mà tu, về cũng học cái đường lối sáng suốt cộng đồng cởi mở, chớ không có cái đường lối lợi dụng. Nhiều người mới tu không hiểu, tưởng tới đây rồi sẽ có người độ chúng ta việc này, việc kia, việc nọ. Không có đâu! Sửa mình để tiến, để sẵn một cái giềng mối đó các bạn học, các bạn tu, các bạn mở, rồi lần lần nó sẽ thử bạn từ gia cang bạn, xã hội chuyện này, chuyện kia, nó thử thách cái tâm can của các bạn, bạn chịu đựng được thì bạn mới hoà đồng với Trời Đất, còn bạn chịu đựng không được, thì bạn tự rơi xuống Địa Ngục, rất rõ ràng cái đường lối minh bạch. Cho nên ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, tôi nói hàng tuần cởi mở cho tất cả các bạn hàng

tuần, chính tôi cũng ở trong cái chấp nê mà ra, mà ngày nay tôi thấy rõ ràng, mỗi cái gì mà kích động tới, thì tôi xem xét rất rõ ràng cái bề trái của nó. Nhờ cái gì! Nhờ cái linh điển của tôi, và cái thanh điển của chúng tôi, nó đã tụ tập, nó mới hoá giải, nó minh cảm đối phương. Lúc đó chúng tôi mới không chấp, còn nếu mà tôi không đạt tới cái chỗ đó thì tôi cũng vẫn chấp như những người khác. Cho nên cái Pháp này nó hay, ở trong động loạn mà giải quyết cho nó hết động loạn, chính tôi là người đi đầu đã hành được, thì các bạn, tôi thấy các bạn cũng là nhơn sinh ở thế gian, mà các bạn cương quyết hành như tôi thì các bạn cũng đạt tới vậy, sau này chúng ta mới sống ở trong cộng đồng Vô Vi. Chúng ta sống trong cái tân dân cõi mở, hoà dịu với tất cả, mới thấy là những cái văn tự ghi chép ở thế gian không sai, nhưng mà thiếu người thực hành mà thôi. Tình thương, từ bi, bác ái đủ thứ hết, đạo đức có hết, nhưng mà thực thi không đến, rồi lấy vải thưa che mắt Thánh, xưng hô đạo đức hành động bất chánh, gây hỗn loạn cho gia cang, quá tham lam mà quên cái nguyên căn thanh thân của Trời Đất, quên những cái khối Địa Tiên đang làm việc ở mảnh đất này cho họ được hưởng thụ, mà họ cũng quên luôn. Cho nên những cái đó bạn thấy báo ứng nhãn tiền, nó sẽ đụng phải và nó sẽ gặp phải, ngay trong gia cang của chúng ta nói một tiếng nói bữa nay, nhưng mà ngày mai, chúng ta cũng sửa lấy cái hòng của chúng ta rồi, đừng có nói cái chuyện đại đồng thế giới và đi cùng nhân loại. Cho nên Đức Phật không có tìm cái gì hơn, Ngài đã học hết sách rồi, Ngài cũng biết văn chương rồi, biết triết lý rồi, nhưng mà Ngài chỉ biết sửa Ngài mà thôi. Cho nên ngày nay chúng ta ở đây là chúng ta sửa lấy ta mà thôi. Tôi nói có một ông tu chứ không có nhiều ông tu, rốt cuộc cũng có một ông. Ông nào tu cũng như nhau, thì có một ông thôi, tu mà còn cách biệt ông này, ông kia, ông nọ thì nó mới khác chớ, còn tu như nhau cũng một ông tu thôi. Cho nên Đức Phật đã sửa Ngài và ảnh hưởng tất cả mọi người, và mọi người đi tương đồng với Ngài, cũng như Ngài chớ không có khác gì hết. Cho nên các bạn không nên nuôi những cái cụm mây đen nữa, ngũ tạng của các bạn biến hoá nhiều mây mưa lắm, tôi biết hàng đêm hàng ngày sân hận, lo âu đủ thứ hết trời đó là mây mưa, nhưng mà các bạn cứ mượn cái Pháp này, bước vào điển giới thì cái mây mưa đó nó sẽ tan, không còn tụ nữa.

Chúng ta có cơ hội để đàm đạo, nghiên cứu và có người thực hành đi trước là một cái phương tiện rất tốt cho những người đi theo sau, mà chỉ đòi hỏi nơi sự cương quyết của hành giả mà thôi, nếu mà hành giả còn sẽ sụt không có bao giờ tu cái pháp này được, còn ý lại cũng không tu cái pháp này được. Cương quyết sửa cái tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ô, dục của mình, nay một chút mai một chút cương quyết phải sửa cho kỹ được, thì lúc đó các bạn sẽ được vui tươi mãi mãi, các bạn sẽ tiến đồng tới di thiện tối lạc, tươi cười cũng như Đức Phật đã tu và thành công. Ngài được cõi mở Ngài được sáng lạng, dòm mặt Ngài thấy nó quang đặng vui vẻ, là nội tâm Ngài không còn sự hắc ám nữa. Còn các bạn tu mà cái mặt mày còn buồn tủi, thì bên trong nó còn sự hắc ám, nó còn chấp đời, còn mê đời, còn muốn tranh đấu với đời, nhưng mà rốt cuộc không đạt được lợi, nhưng mà nó không hay, còn đặng này chúng ta mở ra rồi chúng ta hoà đồng với Trời Đất, hoà đồng với nhân gian, hoà đồng với vạn vật, thì cái cảnh thanh bình triền miên trong nội tâm của các bạn và thoi thới. Cho nên bạn ngồi, bạn thiền lo tu lấy bạn thôi, ở nơi nào rồi cũng đem tới sự thanh tịnh cho thiên hạ. Còn nếu mà bạn một mặt tu, rồi bạn tham gia thời cuộc, rồi bạn nói chuyện thiên hạ, rồi bắt buộc người này tu người kia tu, rồi rốt cuộc là vọng động, người ta đã nói:

Biển cho lặng mình châu mới phát, mà bạn thì cứ động hoài, động hoài, động hoài, rồi làm sao mà có mình châu phát.

Lòng cho riêng mới gọi là thần, chuyện của ta ta lo chuyện của ta, cứ lo chuyện thiên hạ hoài làm sao mới có cái thần thức được. Cho nên phải hiểu cái lý, và rốt cuộc các bạn hiện tại bây giờ các bạn cũng thấy các bạn đang lười biếng đó. Bây giờ chỉ cần có một cái giới lười biếng, và diệt được cái lười biếng á, là các bạn đi tới thành công dễ dãi, không có cái gì khó khăn hết.

Cảm ơn các bạn.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 29/03/1975)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Đại Hội VÔ-VI Quốc Tế kỳ thứ 28

DU HÀNH ĐẠO PHÁP

**Du Thuyền Carnival Splendor (8 ngày 7 đêm)
Khởi hành từ Long Beach đi Mexican Riviera
Từ ngày 30.08.2009 – 06.09.2009**

Đức Thầy đã đích thân đi tìm và chọn thời gian cùng địa điểm cho đại hội Du Hành Đạo Pháp trên du thuyền Carnival Splendor. Du thuyền khứ hồi sẽ khởi hành từ Long Beach đi Mexican Riviera từ ngày 30/8/2009 đến ngày 06/09/09.

Thật là vạn hạnh cho tất cả bạn đạo được Đức Thầy tận tâm, tận tình, tận lực, lo lắng và phục vụ dù tuổi tác Đức Thầy đã cao và giới hạn thường tình.

Sau đây là bài thơ Đức Thầy cho Đại Hội Du Thuyền Quốc Tế kỳ thứ 28:

Đại Hội DU HÀNH ĐẠO PHÁP

Đại La xoay chuyển khắp năm châu
Pháp Lý Vô Vi rất nhiệm mầu
Xây dựng vô cùng trong Đạo Pháp
Quý tướng Trời cao tâm hành triển
Học hỏi vô cùng tâm tự tiến
Phục vụ thành tâm, tâm tự giác
Quyết định tự tu chẳng đổi dời
Qui y Phật Pháp thành tâm tiến
Hướng về Trời Phật óc sáng choang
Dẹp bỏ thị phi tâm tánh hiền
Thực Hành Chánh Pháp tự đạt duyên.

*San Diego, ngày 9 tháng 1 năm 2009
Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên*

Xin các bạn đạo vào các website www.quyhoitinhnguoi.org để lấy xuống thông báo và phiếu ghi danh về Đại Hội Du Hành Đạo Pháp. Chúng tôi sẽ cập nhật các chi tiết thường xuyên.

Kính bút,
Ban Ghi Danh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

Thông Báo Đại Hội Du Hành Đạo Pháp kỳ 28

Hãng tàu Carnival Splendor mới hạ thủy tháng 7 năm 2008 và là chiếc tàu lớn nhất đi về phía Mexico cho nên khách hàng rất đông và số phòng có giới hạn. Vì thế kể từ ngày 10 tháng 1 năm 2009, theo luật của hãng tàu bắt buộc phải đặt cọc \$250 USD một người mới được chính thức giữ phòng với giá \$589 USD cho phòng 4 người Inside Cabin kể cả thuế tiểu bang và thuế của bến tàu cùng 3 cảng ở Mỹ Tây Cơ.

Những bạn đạo nào đã đặt cọc \$25 USD, xin quý bạn đóng thêm \$225 USD trước ngày 27 tháng 1 năm 2009. Sau ngày này hãng tàu không bảo đảm giá tiền được rẻ như cũ. Giá tiền của từng phòng sẽ thay đổi tùy theo số lượng phòng còn lại của hãng tàu.

- Những chi tiết về Hotel trước và sau Đại Hội chúng tôi sẽ thông báo cho quý bạn đạo sau.
- Luật lệ về Di Trú: chúng tôi sẽ thông báo vào kỳ sau.

Kính Bái,
Ban Ghi Danh Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

CHÚC MỪNG NĂM MỚI VÀ GIÁNG SINH-2009

Chúc đầu năm mới cùng Giáng Sinh,
Hai ngàn lẻ chín: Năm yên bình,
Chúc anh, chúc chị, cùng Bạn Đạo,
Vui Tết Hòa Bình, Đạo đẹp xinh.
Chúc cho đời đạo: nhơn - thiên minh,
Chúc Thầy, Chúc Tổ, mở công trình,
Ra tay tế độ, người nhân thế.
Đã bước đường trình; XUÂN Khương-Vinh/.

Tp.HCM, ngày 26-12-2008
Kính Bút,
TRẦN KIÊN HOA

MAI VÀ XUÂN.
(MAI VA XUAN - XUAN VA MAI)

Mai đến xuân về đâu !
Mai đi Xuân mở tàu,
Mai đẹp XUÂN KỶ SỬU,
Mai hòa xuân đến mau.
Mai về xuân ở lại,
Mai qua xuân tê tái,
Mai nở xuân sáng ngời,
Mai héo xuân tả tơi.
Mai hợp mùa xuân an,
Mai ly xuân vỡ vàng,
Mai ngát hương xuân thắm,
Mai ở xuân bình an,
Mai hát xuân ví von,
Mai TU, XUÂN VUÔNG TRÒN,
Mai TỤ, XUÂN ĐOÀN KẾT,
Mai từ xuân héo hon.
Xuân đến mai còn đây,
Xuân đi mai héo gầy,
Xuân hòa mai sắc thắm,
Xuân vui mai thơm lây.
Xuân thanh mai phúc đầy,
Xuân đạt mai mừng say,
Xuân hành mai nở rộ,
Xuân kết mai hợp xây.
XUÂN KỶ SỬU, mai còn đây,
XUÂN KỶ SỬU, mai nở đây,
XUÂN KỶ SỬU, mai thương hoài,
XUÂN KỶ SỬU, mai mến ai ?
XUÂN KỶ SỬU, mai MÙA THI,
XUÂN KỶ SỬU, mai nể vì,
XUÂN KỶ SỬU, mai HƯỚNG THƯỢNG,
XUÂN KỶ SỬU, mai VINH QUY/.

Tp.HCM, này 02-01-2009.
Kính Bút,
TKH

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 27 tháng 12 năm 1969

Tâm tánh bất hòa trí bất minh
Hồi sinh tưởng phật rõ hơn tình
Nguyện theo chơn lý tu tầm giác
Thấu đạo quần sinh thoát cực hình

Tu cho đổi sắc thay hình
Tâm người chẳng có vì mình vì ai
Không không chủ thuyết an bài
Nơi nào cũng vậy trần ai thế tình
Vui lên chấp nhận xét mình
Là người tội lỗi cơ hình giả tâm
Phạm rồi tái phạm tham thâm
Càng ngày càng khổ ai tầm cho ai?
Thế gian bộ óc lập đài
Xét mình xét họ ai tài hơn ai?
Tu thời cố gắng sửa sai
Nguyện theo Đức Phật gần Ngài muôn năm
Điển quang xuất phát mở tầm
Gắng ghi diệu pháp trăng rằm sáng soi
Điển quang chơn lý hợp ngời
Tiến đưa hơn loại thoát hồi sân si
Ước mong các bạn gắng ghi
Vô Vi là cõi sân si không còn
Phân ra pháp lý vuông tròn
Chẳng phân tả hữu chẳng còn đắm mê.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên